

Cơn mưa bất chợt

Linh thu dọn đồ đạc và giấy tờ trong phòng làm việc để chuẩn bị ra về. Cô luôn là người ra về cuối cùng trong phòng nên thường nán lại một chút để sắp xếp lại mọi thứ cho ngăn nắp. Dù là nhân viên mới nhưng Linh đã chiếm được cảm tình của cả phòng bởi vẻ duyên dáng, sự tận tụy và tỉ mỉ trong công việc và đặc biệt là một khả năng xử lý công việc nhanh nhạy.

Sau khi tổng mớ giấy tờ cuối cùng vào ngăn hồ sơ và tắt máy tính, cô ngồi nghỉ một chút trên chiếc ghế nệm và nhắm nháp cốc cà phê đặc tự pha một cách khoan khoái. Tuần này Tuấn đi công tác nên không đón cô như mọi ngày. Thuộc tuýp phụ nữ độc lập, Linh không quan trọng mấy chuyện người yêu phải đưa đón dập dìu như nhiều nữ nhân viên trẻ trong công ty. Tuấn có nhiều việc quan trọng phải làm hơn là phí mất nửa giờ đứng chầu chực đợi cô xách túi bước ra. Cô yêu và tôn trọng anh bởi vẻ bản lĩnh và sự chững chạc, và cũng bởi sự thành công đáng ao ước trong sự nghiệp của Tuấn. Hơn ba mươi tuổi, lịch lãm và là trợ lý giám đốc của một công ty nước ngoài, Tuấn là một chàng trai đáng giá. Linh nghĩ mình đã đủ may mắn.

Đồng hồ trên tường gỗ chuông sáu giờ chiều, tiếng chuông vang đều đặn trong căn phòng đã yên ắng. Linh vẫn chưa muốn về. Nhiều lúc cô thấy gắn bó với công việc và với cái văn phòng bừa bộn này hơn là mình tưởng. Những chồng giấy tờ cao ngất ngều trên bàn làm việc, chiếc máy tính màu xám có ảnh Tuấn trên desktop, chiếc ống đựng bút nhỏ bằng nhựa trong suốt như pha lê hình chiếc giày và cả lọ hoa thạch thảo trắng cô luôn để ý thay hai ngày một lần. Tất cả đều dần trở thành thân thuộc. Cô thấy mình có thể sống giữa chúng một cách thoải mái.

Văn phòng nằm trên tầng 5, cửa sổ lắp kính có thể nhìn ra một khoảng không khá rộng trước mặt. Công ty Linh nằm trong một khu vực không nhiều cao ốc nên từ tầng năm cũng đã có thể thấy những con đường ngang dọc như bàn cờ, người xe qua lại chen chúc khô sở trong giờ tan tầm. Linh bước tới đứng cạnh cửa kính phóng mắt nhìn ra ngoài. Trời chiều! Bầu trời xám xịt đầy mây đen và nặng trĩu như được đúc bằng chì. Không gian nặng nề và ủ rũ. Sắp mưa! Linh thấy khoan khoái khi nghĩ tới điều đó. Cả tuần qua trời oi ả và nóng bức như muốn tống khứ hết cái nóng sốt lại của mùa hè đi cùng một lúc. Hương hoa sữa đã thơm nồng trên những con phố đêm song trời thì vẫn nóng nực và bức bí.

Không gian nặng dần. Gió quét bụi mù mịt một cách nhẩn tâm trên những con đường phía dưới. Tiếng sấm ầm ỉ vọng về từ phía xa xa nghe huyền bí như có lực thôi miên. Tiếng sấm trước cơn giông luôn khiến cô có cảm giác kỳ lạ, cảm giác của một người đi xa trở về căn nhà cũ và ngã lưng trên chiếc giường quen thuộc. Những đám mây ủ rũ từ từ xám dần và bắt đầu sùng sục nước. Những vầng mây xám khổng lồ như một đoàn vệ binh sầm sập, sà xuống ngày một thấp hơn. Rồi như một bọc nước căng phồng bị chọc thủng, chúng nổ tung ra cùng tiếng sấm ầm ầm, tuôn nước ào ạt, trắng xóa cả không gian, khiến mọi vật đều trở nên mờ ảo như trong một làn sương mù.

Cơn mưa to hơn Linh tưởng. Có lẽ cô phải đợi ngớt mưa một chút nếu muốn về bằng chiếc áo mưa tiện lợi mỏng dính mà không sợ bị ướt như chuột lột từ đầu đến chân. Linh khoan khoái tận hưởng cảm giác của một người đứng ngắm mưa từ trong cửa kính. Cái cảm giác bình an như được che chở và thanh thản một cách kỳ lạ, dường như trên đời không còn gì đáng quan tâm hơn những dòng nước trắng bạc vẫn tuôn xuống ồ ạt ngoài trời. Không phải là người lãng mạn quá đáng, nhưng đối với Linh, những khung cảnh mơ màng như vậy cũng khiến cô thấy lòng mình nhẹ nhõm.

○ ○ ○

Mưa đã được khá lâu. Đã hơn sáu rưỡi tối. Ngoài trời bắt đầu tối kịt lại. Linh nghĩ có lẽ đã tới lúc về nhà. Ngoài trời, mưa vẫn chưa tạnh mà rơi rả rích, không giống chút nào với một cơn mưa giông bình thường. Nhưng có lẽ cô phải về vì Linh chắc rằng giờ này bố mẹ cô đang ngồi bên bàn ăn và bắt đầu lo lắng cho cô con gái rệu. Hai cụ luôn lo lắng nếu chiều chiều Linh phải về một mình mà không có Tuấn đón, như hôm nay. Ôi các bậc phụ mẫu, Linh nghĩ thầm, dù thế nào thì họ vẫn cứ nghĩ con cái mình còn quá nhỏ để bước ra đường mà không sợ bị ai đó túm lấy cho vào bị. Vừa cười

một mình với ý nghĩ thú vị này Linh vừa bước ra và khoá cửa phòng sau khi cẩn thận tắt hết điện. Đúng lúc đó, chiếc máy điện thoại trong túi xách bỗng reo lên nho nhỏ. Linh ngạc nhiên. Bình thường, cô không có những cú điện thoại vào giờ này, trừ khi là Tuấn gọi. Cô lấy máy ra xem và càng ngạc nhiên hơn nữa: trên màn hình hiện tên của một người bạn cũ thời đại học, Minh.

Trời vẫn mưa rả rích như đang giữa đông nhưng không gian mát dịu, mềm mại và sũng nước. Một làn hơi ẩm mát mẻ lẫn quất trong không trung. Linh, trong bộ áo mưa lụng thụng ngấn cùn cùn, lò dò dắt xe vào chỗ để xe của khách sạn, một khách sạn khá đẹp và bề thế. Người giữ xe chào cô niềm nở và dắt xe cho Linh. Khách sạn có 18 tầng. Theo lời Minh nhắn thì cô phải lên đến tầng cuối cùng, nơi có một quán cà phê nhỏ nhìn được cả thành phố. Cô vào thang máy ấn nút. Chiếc thang máy từ từ chạy lên nhưng Linh lại có cảm giác nó đi hơi nhanh quá. Có lẽ vì cô thấy hồi hộp khi gặp Minh. Đối với cô, Minh không chỉ là một bạn học cũ bình thường. Đó là người từng đem lòng yêu cô và nhiều lúc Linh nghĩ mình sẽ đáp lại tình yêu cuồng nhiệt và nhút nhát đó. Nhưng rồi cô nghĩ mình không thích chàng trai mang cái vẻ hơi yếu đuối nghệ sĩ. Cô cần hơn một bờ vai vững chắc. Dù sao thì chưa một lần nào Minh ngỏ lời với cô. Chỉ những món quà nho nhỏ và những sự quan tâm dịu dàng, đôi lúc đã khiến Linh thấy ấm áp. Linh lại cười một mình. Một tình yêu sinh viên có lẽ sẽ là kỷ niệm đẹp thật đấy, nhưng những gì quá đẹp thường không thực tế (?!). Phải chăng mình đang sống quá thực dụng? Cuộc sống có thói quen nhồi dần vào người ta những suy nghĩ sáo mòn và nhàm chán; nhưng dù sao đó là điều không thể tránh được. Mãi băng quơ, cô không biết là thang máy đã dừng ở tầng 18. Cô bước ra một cách e dè. Quán cà phê nhỏ và ấm áp. Những cửa sổ kính to màu xanh nước biển mở ra một không gian trong suốt và long lanh. Linh thấy cảm giác này thật quen thuộc, như thể cô vừa nhìn lại một cái gì đó rất thân quen. Kể từ ngày ra trường cô chỉ gặp lại Minh vài lần, trong công việc. Hai người chào hỏi nhau vài câu xã giao, cười một cách nồng nhiệt rồi ai lại lo việc người nấy. Linh vẫn thấy bình thường mỗi lần như vậy. Song lần này Minh hẹn cô ở đây vào một giờ đặc biệt như thế này. Cô cảm thấy có gì đó khác lạ. Từ một chiếc bàn nhỏ kê gần cửa kính màu xanh, Minh đưa tay vẫy cô. Linh mỉm cười bước lại. So với hồi sinh viên, Minh thay đổi nhiều. Trông anh già hơn và hơi buồn. Cô vẫn lưu lại trong ký ức một chàng trai tính tình băng băng, hơi nhút nhát nhưng dễ thương. Nhưng người mà cô gặp lại giờ đây quá trưởng thành và trầm tư khiến cô thấy sợ. Minh cũng khá thành đạt trong công việc. Anh đang làm cho một ngân hàng lớn và hay phải đi lại nhiều. Linh bước tới bên bàn. Minh nhìn cô dịu dàng. Cái nhìn dịu dàng khiến cô thấy hồi hộp. Hình như đã lâu lắm rồi cô mới thấy lại cái nhìn dịu dàng đó của anh. Cô ngồi xuống ghế, thấy tim đập thình thịch.

- Linh ngồi đi, để tôi gọi nước!

Minh nói khẽ và vẫy tay gọi người phục vụ.

o o o

Cốc nước cam trước mặt Linh đã gần tan hết đá. Minh vẫn chưa nói vì sao anh gọi cô đến đây. Anh hỏi cô về công việc, về gia đình, về ... Tuấn với một vẻ quan tâm và bình thản như một cuộc trò chuyện thường nhật giữa hai người bạn hữu. Linh thấy bắt đầu khó xử vì cô không còn biết nói gì với Minh. Sau vài câu hỏi, Minh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính. Linh cũng nhìn theo. Trời đã tối mịt nhưng ánh đèn thành phố và những bóng đèn nhỏ lấp trên cửa lại khiến mặt kính sáng bừng lên màu ngọc lam. Những giọt nước mưa vẫn chảy nhẹ nhẹ trên kính cửa, buồn buồn như những dòng nước mắt. Những khóm cây nhỏ trổ hoa trắng li ti trông trên bệ cửa đẹp một cách dịu dàng và cổ điển. Linh thấy ấm áp một cách khó hiểu. Dường như cô đã thấy khung cảnh này ở đâu đó. Có thể là trong một giấc mơ chẳng, bởi Linh nhớ mình chưa từng vào một nhà hàng nào có cửa kính màu xanh như thế này.

- Linh thấy đẹp chứ? - Tiếng Minh đột ngột vang lên khiến Linh giật mình. Cô nhìn Minh mỉm cười:

- Đẹp lắm, nhưng chẳng lẽ cậu mời tôi đến đây chỉ để ngắm cảnh thôi à. Cậu bận lắm phải không? Minh lại nhìn cô. Cái nhìn khiến Linh bối rối.

- Sao lại không nhỉ? Nhiều lúc tôi nghĩ chúng ta đã sống quá vội đến nỗi chẳng còn biết cái gì đẹp nữa.

Linh cười khúc khích. Một chàng Minh ... triết gia có vẻ không phải là người quen thuộc cô vẫn biết.

- Cậu triết lý quá. Sao rốt cuộc thì có chuyện gì?

Minh cúi xuống khoắc nhẹ cốc cà phê và ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Linh.

- Linh nhìn ra ngoài một lần nữa đi, xem tại sao tôi lại mời cậu đến đây và vào một chiều mưa như thế này.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính. Ánh sáng xanh lam nhẹ nhàng ánh lên soi rõ những giọt nước mưa lăn đều đặn và nhẹ nhàng trên mặt kính. Trong quán cà phê, tiếng nhạc hoà tấu ghi-ta ngân lên, nhẹ tới mức như thể vọng ra từ một căn phòng đóng cửa, nghe xa xăm đến kỳ lạ. Tất cả chỉ có thế. Bỗng Linh nhận ra Minh đang nhìn mình chăm chú hơn bao giờ hết. Cô quay mặt đi tránh ánh nhìn của anh và thấy hơi khó chịu, đúng hơn là để giấu một cảm giác hơi có tội vì không hiểu sao từ trong tiềm thức cô thấy quý mến ánh mắt đó.

- Tôi muốn ngồi mãi thế này để nhìn cậu Linh ạ.

Giọng Minh vang lên như thầm thì. Linh đỏ mặt, cả Minh trông cũng hơi xanh xao đi. Dường như một câu nói bạo dạn như vậy không thuộc sở trường của anh. Linh nhìn Minh với vẻ khản khoản:

- Thôi Minh ạ. Có khi tôi phải về đây không ở nhà chờ cơm.

Nhưng Minh lại nhìn cô về mặt tha thiết đến tội nghiệp.

- Linh nhìn ra ngoài cửa sổ đi. Thật đẹp phải không? Nước mưa trên cửa kính màu lam...

Giọng Minh nghẹn lại và nghe tuyệt vọng như muôn khóc. Linh nhìn anh với vẻ khó hiểu rồi lại đưa mắt ra ngoài. Rồi như có một luồng điện chạy qua người. Cô thẳng thốt. Những giọt nước mưa chảy đều đặn trên mặt kính xanh biếc như một bản tình ca nhẹ nhàng. Ôi, sự lãng mạn trẻ con. Lẽ nào Minh vẫn còn nhớ?! Cảm xúc ấm áp và đẹp đẽ đến với Linh khi bắt gặp khung cảnh đó trong một bộ phim ngày xưa dường như vẫn còn đọng lại trong ký ức đầy ắp những kỷ niệm của cô. Có lần cô kể cho Minh nghe với vẻ mơ màng về một không gian có tiếng nhạc và những giọt nước mưa lăn trên cửa kính màu xanh lam. Cô ước sao có lần trong đời được sống trong cái không gian lãng mạn ấy. Tất cả chỉ là một ước mơ nho nhỏ và thầm kín, chính cô cũng đã quên đi. Vậy mà Minh vẫn nhớ... Linh thấy lòng nghẹn lại và cô muốn khóc. Cô muốn khóc biết chừng nào trong cái không gian xanh biếc này, ngay cả khi ánh mắt ấm áp kia vẫn ôm ấp cô. Minh nhìn cô, buồn bã hơn bao giờ hết. Dường như anh không còn đủ nghị lực để nói được lời nào nữa. Linh thấy mặt trên môi. Cô nhìn Minh qua một màn nước long lanh, cố gắng hết sức để nói thành tiếng:

- Muộn lắm rồi Minh ạ... Thôi, tôi phải về. Cảm ơn..., cảm ơn vì tất cả.

Rồi cô cầm lấy túi, quay mặt bước đi vội vã như thể chạy trốn. Cô dắt xe ra ngoài cổng khách sạn, mặt đã ướt sũng vì cả nước mưa lẫn nước mắt. Cánh cửa kính màu xanh lam, cơn mưa. Tại sao tất cả lại đến quá đột ngột như vậy?! Và cả ánh mắt ấm áp của Minh, tại sao cô vẫn chưa quên được?! Linh chạy xe về nhà, khóc thầm tức. Đêm hôm đó, trong giấc mơ cô chỉ thấy một màu xanh lam sũng nước.

○ ○ ○

Lại một ngày nữa trôi qua. Linh dọn dẹp phòng một cách vội vã hơn thường ngày vì Tuấn đang đợi cô trước công ty. Anh vừa đi công tác về. Mỗi lần như thế hai người lại làm một cuộc liên hoan nho nhỏ. Linh bước ra và thấy Tuấn ngồi vắt vẻo trên yên xe, trông đen và gầy hơn. Anh trao cho cô một nụ cười rạng rỡ. Trong một chốc, dường như khung cửa kính màu lam bỗng choán lấy tâm trí cô, những giọt nước trong suốt lại chảy trên mặt kính, nhưng rồi tất cả vụt tan biến như một làn sương mỏng trong nắng. Linh đón lấy cái hôn phớt của Tuấn, cười lại với anh và ngồi lên xe âu yếm ôm lấy vai người yêu. Chiếc xe phóng vụt đi trong bụi đường và làn gió chiều thổi bay mái tóc. Xa xa vọng lại tiếng sấm ầm ầm. Hình như, lại một buổi tối có mưa...